

Wat wensen wij elkaar naast alle goeds en gezondheid?
Op het breekpunt van Oud en Nieuw een verhaal over wat mensen 'begeestert' en wat hun wensen zijn, geïnspireerd door hun werk, hun passie of levenswijze.

Regionaal **7**

Oud en Nieuw

Meer omkijken naar elkaar

Tineke Opdam kijkt blijmoedig de wereld in. „Ik ben geen strever naar wereldvrede. Die hebben wij niet in de hand. Laten we maar een druppel op de gloeiende plaat zijn die vreugde en vrede in onze kleine kring kan geven”, zegt de voorzitter van Stichting 4 en 5 mei Heemskerk. Zoals zo vaak in haar leven is het voorzitterschap van deze stichting een van de dingen die op haar pad kwam en waar ze geen nee tegen kon zeggen. De voormalige voorzitter Niek Linger maakte haar zonder veel woorden te gebruiken vicevoorzitter en na diens overlijden volgde ze hem als vanzelfsprekend twee jaar geleden op.

Stilte

Op 4 mei vindt de jaarlijkse herdenking van de slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog plaats en op 5 mei wordt de Bevrijding gevierd en dat Nederland sindsdien een vrij land is.

„Ik ben blij met de drukte op die dagen en dat het in Heemskerk nog zo speelt”, meent Tineke. Het verloop van de herdenkingen gaat niet altijd van een leien dakje. Tijdens de herdenking die ze twee jaar geleden voor het eerst in haar functie als voorzitter leidde, stopte het koor 5 minuten vroeger dan gepland en zo waren er zeven in plaats van twee minuten stilte. „Die eerste vijf minuten duurden gevoelsmatig heel lang en waren erg ongemakkelijk”, moet ze achteraf lachen.

Niets kon ze op dat moment nog doen om de situatie te redden. Afgelopen jaar had ze de tijd dan ook strak geregeld met een extra hulpklok en in overleg met de pianist en dirigent van het koor. Gelukkig verliep de ceremonie gesmeerd tot de laatste trompetklanken van 'The Last Post' wegstierven.

Geweldig vindt ze het dat er zoveel kinderen via scholen aan deelnemen. „Ik wil niet dat het stopt. Het is goed ons te realiseren dat we in vrijheid leven. Dat we bofkonten zijn.”

Jong geleerd

Zowel met praktische dingen als een handje helpen. En goed met elkaar om te gaan, werd thuis met de papelepel ingegoten. Opgroeïend in Haarlem was het heel gewoon dat Tineke met haar ouders en zus naar de jaarlijkse Dodenherdenking ging.

In de fietswinkel van haar ouders was haar dagelijkse taak, voordat ze naar school ging, samen met haar vader banden plakken en de huurwasmachines, Hoovertjes, op de bakfiets rondbrengen. Ook ging Tineke elke vrijdag, met haar moeder bij de afbetalingsklanten langs om met het afbetalingsboekje de wekelijkse betaling te

Tineke Opdam wil mensen blij maken.

FOTO HELEEN VINK

innen. Het hielp als een kind aanklopte om de betaling te vragen. Moeder bleef dan op veilige afstand wachten.

Vrede

Tineke vertelt hoe haar moeder de vrede praktiseerde. „Mijn moeder, geboren in 1910, was er een van veertien kinderen, het Rijke Roomse Leven. Als een paar van haar broers ruzie hadden, nodigde ze die allebei bij ons thuis op de thee.

We zaten dan met z'n allen in de kamer en plotseling zei mijn moeder, 'kom wij gaan allemaal even naar de keuken, kunnen Jan en Cees even met elkaar praten'. Driegend sprak zij dan nog de woorden, 'ik kom met een kwartier terug en dan is dat boze gedoe voorbij!' En zo gebeurde dat ook. „De broers hadden dan meestal de vrede weer getekend, er kwam een citroentje met suiker op tafel en verder werd nergens meer over

gepraat.” Tot voor kort werkte de Tineke, tot wel ruim tien jaar na het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd, met liefde nog in de wijk. Onvermoeibaar en met veel inzet. In de jaren zeventig was werken in de wijkverpleging wat anders dan tegenwoordig. In die jaren nodigde ze regelmatig eenzame ouderen bij haar thuis uit voor een etentje, deed boodschappen voor ze, of nam hun vuile was mee. Zo hingen

er soms rijen ouderwets ondergoed van haar cliënten te drogen aan haar waslijn.

Nog steeds is Tineke een bezige en sociaal betrokken bij. „Ik kan niet zonder mensen blij te maken. Als ik daaraan kan bijdragen, dan ben ik ook gelukkig.”

Dat is haar grootste wens voor het nieuwe jaar.

Heleen Vink